

marchen og den første Del af Leirtiden til Sammenarbejdet af selve Bataillonerne; dette er tilføjet dem i det Uddannelsesprogram for Fodfolket, som Krigsministeriet har approberet og udgivet for at være deres Rettesnor, men nu vil man afbryde dette. Jeg tror nu, at Kontinuiteten i Hærens Forhold er af den alleryderste Betydning; jeg tror, at Kontinuiteten i den væglende Administrations Anvendelse af de gjældende Love er af overordentlig Bigtighed for Hæren; jeg tror, at Respekten for det Bestaaende er den Basis, paa hvilken man maa pønst, at der maa blive arbejdet. Jeg for min Person kan godt være med til at stemme for Afgivelser fra det Bestaaende, naar de fremtræde som Led i Fremtidsplaner, som man sættes istand til at overse som Helhed; men jeg skjønner ikke, at der er nogen tilstrækkelig Grund til aldeles uvarslet for Afdelingerne at gjøre et Brud paa den Plan, som de arbeide efter paa Basis af den bestaaende Lovgivning og de gjældende Reglementer. Jeg skjønner ikke, at der er nogen Grund dertil, saalænge der ikke kan paa-vises nogen absolut tvingende Nødvendighed, der gjør sig gjældende. Vi ville faae Leilighed til under et senere Lovforslags Behandling at komme til at se nøiere paa en Del af de Mangler, som finde Sted i Hærens Personel. Jeg tror, at det vil let fremgaa deraf, at de Forhaabninger, man tidligere har haft om, at Hærens Reserveafdelinger skulle kunne mobiliseres omtrent ligesaa hurtigt som Hærens Linieafdelinger, ville vise sig ikke mere at kunne gaa i Opfyldelse. Det vil vise sig til den Tid, hvorledes der mangler Befalingsmænd, saa at der vil stille sig uopvindelige Banstigeligheder i veien derved. Linieafdelingerne ere altsaa det Gæst, vi have, som vi kunne stole paa at have nogenlunde fix og færdigt ved hurtig Udrykning. Jeg tror, at enhver Forantaltning, der i Dieblisset svækker Linieafdelingerne i Uddannelse og Kampdygtighed, fører os hen i en Retning, som jeg i det Mindste ikke kan have Lyft til at være med til. Jeg har derfor det Indtryk, — at dømmen efter Redaktionen af den ærede Ministers Lovforslag og efter de meget faa Motiver, hvormed det er bragt ind her i Thinget — at der ikke foreligger nogen tilstrækkelig Nødvendighed for at reise de Spørgsmaal til Bevarelse, som ere nævnte i den ærede Ministers Indledningstale, og at den Bevarelse, som han vilde faae paa et af Spørgsmaalene, vistnok vilde være mindre rigtigt. Jeg har derhos det Indtryk, at det Forsøg, der saaledes paatænkes, i Virkeligheden vil være af temmelig tvivlsom Nytte, men at Experimentets mindre heldige Virkninger derimod ville være temmelig sikre.

Jeg skal dog herved gjøre en bestemt Reservation. Jeg har, som allerede tidligere sagt, Intet uden selve Lovforslaget og den høitærede Ministers Forelæggelsestale, som har kunnet tjene mig til Beilebning med Hensyn til min Bedøm-

melse af den foreliggende Sag. Jeg har søgt, saa godt jeg kunde, at overveie Sagen; jeg har troet det nyttigt at forespørge hos mine militære Kammerater her i Thinget, om Nogen af dem mulig kunde se nogen Lysside ved Sagen, som jeg ikke havde haft et aabent Die for, men jeg er i den Henseende ikke kommen videre, end jeg var i Forveien. Jeg har troet, at ved en Sag af en saa indgribende Betydning vilde det være en Pligt ogsaa at fremsætte de Betæneligheder, som saaledes ved dette foreløbige Kjendskab til Sagen have fremstillet sig for mig. Det skal imidlertid selvsølgelig være mig ganske overordentlig hjært, om det maatte lykkes mellem 1ste og 2den Behandling af denne Sag at faae saa fuldstændige Oplysninger til at foreligge med Hensyn til alle Enkeltighederne ved Sagens Gjennemførelse, saa at man virkelig kunde komme til en moden Bedømmelse af dette Forhold. Stulde disse Oplysninger blive af en saadan Bestaenhed, at de overbevise mig om, at mine Betæneligheder have været ugrundede, skal Intet være mig kjærere end lige saa aabent og ligefremt, som jeg idag har fremsat mine Betæneligheder, at sige til det høie Thing, at jeg senere har faaet dem have, og Intet skulde være mig kjærere end at kunne følge den høitærede Minister med Hensyn til den Redaktion, han har givet Lovforslaget. Stulde det derimod vise sig, at disse Oplysninger ikke have min Tvivl, ja, saa vil der for mig ikke være Andet at gjøre, end nærmere at overveie, hvorledes jeg maa stille mig til Lovforslaget, og navnlig særlig at tage det Spørgsmaal under Overveielse, om der ikke kunde tænkes Ændringsforslag til det forelagte Lovforslag af en saadan Bestaenhed, at de af den høitærede Minister attraaede Forsøg kunde komme til Udførelse, og de af ham fremsatte Spørgsmaal altsaa kunde blive bevarede, uden at der i den Anledning blev gjort en saa stærkt gennemgribende Forandring i den Plan, hvorefter Afdelingerne nu engang arbeide, som den efter min Opfattelse virkelig vil ske efter Lovforslaget med den Redaktion, som det for Dieblisset har.

Krigsministeren (Kauffmann): Jeg antager ikke, at det vil blive mig særdeles vanskeligt, i det Mindste for en stor Del, at gjendrive, hvad det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgfreds (Thomsen) har at indvende mod dette Lovforslag. Jeg skal fatte mig saa kort som muligt og følge det Hele i samme Gang, som han. Han indvender mod Lovforslagets Motivering, at den Erfaring, man ventede at finde, vilde være høist tarvelig og vilde i enhver Henseende ikke være til Gunst for en sliq Forkortelse af Leirtiden. Jeg skal ikke udtale mig nærmere derom; det Hele er et Experiment, der gjøres, og det gjøres kun for 1 Aar. Hvad nu for det Første Troppernes Overførelse til Leirstedet angaar, da er det forudsat, at den skulde ske saa hurtigt